

[Sigsgaard.]

flertallets side mener der vil komme. Jeg tror, man bliver skuffet endnu en gang. Og lad så endda gå, at politikerne bliver skuffede, men de mennesker, som nu i menneskealdre har ventet på at blive fri for at bo i de faldefærdige rønner, som de i dag bor i, bliver skuffede endnu en gang i kraft af denne lov. Det er vor frygt, og derfor kan vi ikke stemme for lovforslaget.

Kai Moltke: Der blev jo rejst det juridisk interessante spørgsmål, hvorvidt der forelå et brud på det eksisterende boligforlig ved de ændringsforslag, som er blevet fremsat af socialdemokratiet. Nu skal jeg ikke tage den juridiske side af sagen op, men når en lovgivning er utilfredsstillende — og jeg tror, boligforligets lovgivning var noget af det mest utilfredsstillende, vi har haft — og efterhånden viser sig uholdbar, må der opstå en vis ret til at drage konsekvenserne af de uholdbare tilstande og af, at der er opstået nye krav i tiden. Og når boligministeren kan tillade sig at fremlægge et forslag om at forhøje de sociale selskabers lejlighedsantal med 1000, kan jeg ikke indse, at der skulle være noget forbryderisk i, at man forhøjer det med et andet tal selv her i salen. Det var noget andet, hvis socialdemokratiet havde regeringsmajoriteten, havde flertallet her i salen, og hvis det gennemførte en sådan lovgivning uden at tale med sine partnere, men en sådan risiko ligger der ikke for regeringspartierne, og jeg tror, man skulle stemme tonen ned.

På samme måde ligger det på en række af de andre felter, der her er tale om. Vi fik den ulykkelige lov om ejerlejligheder. Det er jo ingen hemmelighed, at når man laver et dårligt forlig, er det i reglen, fordi man må handle; der foregår køb og salg. Jeg kan da huske, at socialdemokratiets oprindelige principielle standpunkt i ejerlejlighedskommissionen, hvor de optrådte i fællesskab med os andre, med boligselskaber og lejerforeninger, var, at ejerlejligheder kun skulle kunne oprettes i nybyggeri. Men se, når regeringen selv mener, der er så store mangler, og at der er sket så store misgreb, ja, endogså indfører begreber som åger i denne forbindelse, ja, så er det udviklingen som helhed, der nu kræver en ny revision, og dér må en-

hver vel kunne yde det bidrag, man i øjeblikket synes må være det mest effektive.

Der næst til spørgsmålet om den foreliggende lovgivning som helhed. Jeg skal ikke nægte, at når en gammel lov er kørt fast, når man bogstavelig talt ikke brugte mere end en brøkdæl af de beløb, som over en længere periode var stillet til rådighed til sanering, vil en ny lovgivning, en nyoptagelse af problemerne, i og for sig kun kunne resultere i fremskridt, og når en boligminister tilpasser sig de nødvendige krav om ændringer i retning af fremskridt, bør han selvfølgelig ikke lastes for det, men derfor behøver værket jo ikke være fuldkomment. Selvfølgelig er der en hel række forbedringer her; jeg vil da roligt indrømme, at hvis vi ser på fortiden, de gamle historier om gårdrydninger og hele det bureaukratiske apparat, der skulle til, har vi her væsentlige fremskridt.

På andre områder, hvor det drejer sig om en hel række konkrete punkter for den fremtidige virksomhed, har vi fremskridt, men det, som i og for sig kommer i forgrunden her, er, hvordan denne sanering i grunden skal gribes an, og her kunne jeg godt have ønsket, at boligudvalget for de større byers vedkommende som materiale havde haft konkrete saneringsplaner ud fra boligkommissionernes undersøgelser, ud fra domemønstre, brandvæsenets talrige henstillinger, og alt det andet, at man her havde lagt linjerne, lagt rammerne for, hvor saneringen skal begynde, hvordan den skal sættes ind. Så langt er man jo ikke nået, fordi der har manglet den fornødne kontakt mellem kommuner og folketing og boligudvalg, men skal man give nogen prioriteringsliste — for her er jo nævnt sådanne opgaver, at man på forhånd kan sige, at alt dette vil ikke blive gennemført på én gang, det vil kun kunne gennemføres over en længere årrække — er det ikke uvigtigt at spørge: hvor tager denne sanering sin begyndelse? Her kunne jeg tænke mig, at det ville være fornuftigt, om man ganske simpelt tog sit udgangspunkt i, at det afgørende ord om, hvor der skal tages fat, må komme fra sundhedsmyndighederne, det må komme fra brandvæsenet, og det må komme på de områder, hvor menneskeliv direkte udsættes for daglig risiko og fare. En plan, som ikke tager sit udgangspunkt i